

zákon č. 330/21 ani organizační normy předpisu z 1. července 1920 žádné opory.

Za tohoto stavu věci musil nss stížnosti odmítnouti a neměl proto možnosti přistoupiti ke zkoumání otázky, nebylo-li snad žal. min., upravujíc nově zásadní otázku organisace důvěrnických sborů, povinno jednati ve smyslu § 32 zák. o záv. výborech v dohodě s min. soc. péče. Tím méně měl nss příležitost řešiti otázku, zdali jsou podle § 2 cit. zák. vůbec přípustny změny dosavadních norem o důvěrnických sborech, či zdali jsou takové změny přípustny aspoň potud, pokud se neodchylují od zásad dosud platných a zdali konečná změna provedená výnosem z 30. května 1928, která vyvolala tento spor, jest anebo není ve shodě s těmito zásadami.

Č. 9248.

Zaměstnanci veřejní: Může pouhý slib příslušných funkcionářů založiti státnímu zaměstnanci právní nárok na služební byt?

(Nález ze dne 6. května 1931 č. 7030.)

V ě c: Jaroslav H. v B. proti ministerstvu školství a národní osvěty (vrch. min. kom. Jan Pokorný) o bytový ekvivalent.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: V opětovaných podáních, posléze podáním z 10. května 1928 poukazoval st-l, vrchní rektorátní komisař vysoké školy . . . v B., k tomu, že v roce 1919 byl převzat z vojenské služby do státní služby civilní ministerstvem škol. za podmínky, že mu bude přidělen služební byt s otopem, světlem a vodou zdarma Splnění této podmínky bylo mu zaručeno tehdejším rektorem vysoké školy, prof. Drem E. B., jenž měl zmocnění min. k podobnému ujednání. Dalším autoritativním činitelem sekčním šefem M. byl st-li tento nárok při osobní intervenci potvrzen a bylo mu přislíbeno brzké vyřízení. V roce 1921, když byla adaptována býv. vychovatelna pro umístění rektorátu a většiny theoretických ústavů vysoké školy, byl zaplánován služební byt pro st-le v přízemí této budovy. Tehdy prof. B. st-le požádal, aby příslušné místnosti ponechal zatím pro účely studoven, na něž se nedostalo místa, se slibem, že jeho nárok bude splněn při příští příležitosti. Žádosti prof. B. st-l vyhověl; poněvadž pak nebylo naděje na brzké splnění jeho nároku přiřknutím bytu ve škole, opatřil si vhodný byt mimo školu. Tím vznikla mu ovšem velká hmotná vydání i žádal min. škol., aby mu poskytlo náhradu za služební byt, jehož se mu nemohlo dostat. Přes opětne urgency nedostalo se mu dosud splnění jeho nároku. Ježto pak min. splnilo již všem profesorům, úředníkům a zřízencům podobný závazek buď poskytnutím služebního bytu neb náhrady za takovýto byt, žádal st-l za urychlené vyřízení.

Uznávajíc údaje st-logy v podstatě za správné, obrátilo se min. škol. na min. fin. se žádostí za souhlas, aby st-li přiznán byl bytový ekvivalent v částce ročních 4.000 Kč. Když však min. fin. prohlásilo, že nemůže ze zásadních a prejudiciálních důvodů souhlasiti se zamýšleným přiznáním bytového ekvivalentu, příp. osobního přídatku, pro nedosta-

tek zákonného podkladu, vyslovalo min. škol. nař. výnosem, že nemůže st-li přiznati bytový ekvivalent, případně osobní přídavek jakožto náhradu za byt, neboť pro opatření takové není zákonného podkladu.

O stížnosti uvážil nss toto:

Nss může podle § 2 zák. o ss zkoumati toliko, zda nař. výnosem bylo porušeno nějaké subjektivní právo st-lovo; naproti tomu musí nss ponechati stranou případné úvahy ekvitní.

Dotčeným ve svých subj. právech by mohl býti st-l nař. výrokem jen tehdy, kdyby mu buď nárok jím tvrzený byl zaručen zákonem, po případě jinou platnou normou, anebo kdyby tohoto nároku byl nabyt konkrétním správním aktem, vydaným příslušným úřadem. Než stížnost ani neodvozuje sporného nároku st-lova z nějaké normy právní, ani netvrdí, že by st-li byl nárok ten býval přiznán zvláštním správním aktem, nýbrž odvolává se toliko na slib, jenž byl st-li dán žal. úřadem, resp. osobami za žal. úřad jednajícími. Že st-li slib takový byl dán, žal. úřad ve svém odvodním spise ani nepopírá. Takový slib sám o sobě není přiznávacím aktem samotným. Zdali by snad slib takový, na který — ježto jde o poměr veřejnoprávní — nelze bez dalšího aplikovati předpisy občanského práva, aspoň mohl založiti nárok st-le na splnění vydáním příslušného aktu přiznávacího, nemusil nss řešiti, neboť je zřejmo, že ani žal. min. samo, tím méně jeho funkcionář nebo zmocněnec, nebylo podle platných předpisů příslušno, aby o své újmě (bez spoluúčinnosti příslušných činitelů ústavních — min. prací, po př. min. fin., po př. vlády) přiznávalo státnímu zaměstnanci výhody nad zákon jdoucí, jako je užívání služebního bytu a různých naturalií, nebo peněžní náhradu za výhody takové, a aby o své újmě stát k podobným plněním zavazovalo.

Podle uvedeného tudíž st-li nepřislušel právní nárok na pokrytí výhody jím požadované a nemohlo odepřením jejím býti nezákonným způsobem dotčeno subj. právo st-lovo (§ 2 zák. o ss). Stížnost jest tudíž bezdůvodnou.

Č. 9249.

Pojištění nemocenské a úrazové. — Řízení správní (Slovensko): Za účinnosti zák. č. 221/24 nelze pojistné nemocenské vymáhati exekucí administrativní.

(Nález ze dne 7. května 1931 č. 7086.)

V ě c: Zemská úřadovna pro dělnické pojištění na Slov. v Bratislavě a okresní nemocenská pojišťovna v Lučenci proti ministerstvu vnitra, oddělení v Bratislavě (za zúč. fin. ředitelství v Báňské Bystřici, exposituru pro přímé daně v Lučenci, vrch. rada fin. prokuratury Dr. Karel Mottl) o zastavení exekuce pro nemocenské a úrazové příspěvky.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí, pokud zastavuje exekuci k vydobytí úrazových příspěvků, zrušuje se pro vady řízení. Jinak se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Okresní dělníky pojišťující pokladna v Lučenci třemi exekucními výkazy z 19. února 1927 a ze 17. února 1927 zahájila exekuci mobilární proti firmě R. Juraj a spol. v L. pro nedoplatky nemocen-